

въспоминания. Расказа ми, че когато Струмския полкъ минжлъ покрай Софийския лагеръ и се отдалечилъ къмъ Княжево, 1-й Соф. на Н. В. полкъ го послѣдилъ и той — Струмския — се развърнжлъ въ боевъ порядкъ и продължавалъ отстъплението къмъ Кюстендилъ, бранейки се отъ прѣслѣдващия го.

Поручикъ Бояджиевъ отиде у Майора Попова, да му доложи за пристиганъето ми и послѣдния му казалъ да ми съобщи, че съмъ свободенъ, но да оставж адреса си въ комендантското управление. Изъ града се носѣхж извѣстия, че Струмския полкъ неискалъ да се сдаде доброволно, а пъкъ новоназначения воененъ министръ, полковникъ Николаевъ, се стараеше да се избѣгнжтъ и най-малкитѣ междуособици. Когато тия слухове ми се потвърдихж и отъ офицери, изявихъ желание да помогнж въ случая; това било донесено на военния министръ, който ме повика въ квартирата си, гдѣто бѣше и главнокомандущия — подполковникъ Муткуровъ, и ми каза:

— „Капитанъ Нишковъ, вий сте заявили, че ще убѣдите Струмския полкъ да се прѣдаде безъ съпротивление. Обаче, прѣдупрѣждавамъ ви, че ако се явите въ полка подиръ туй, което Струмските офицери знажтъ вече за васъ, непременно ще ви убижтъ“ . . .

— „Господинъ Полковникъ, — казахъ азъ, — ако за това ще бжджтъ необходими жертви, нека и азъ бждж една отъ тѣхъ. Увѣренъ съмъ че спорѣдъ планътъ, по който мислж да дѣйствувамъ за тази цѣль, ще мине безъ никакви жертви.“

Военния министръ на часа изпроводи за адютанта си, а мене, слѣдъ като даде нѣкои доста